LA DOLCE VILLA

Het legendarische **IL PELLICANO** *– een glamoureus toevluchtsoord in Toscane – werd dit jaar zestig én belandde voor het eerst in de lijst van 50 Best Hotels. Portret van een icoon.*

DOOR **NATHALIE LE BLANC**

Je kunt dit jaar niet naast de 60 in neoncijfers kijken als je Il Pellicano binnenwandelt.

Links: het Pelli-bootje meert aan bij de Beach Club.

Michael en Patsy Graham kochten het steile stuk bergwand aan zee van de familie Borghese.

Onder: bijna elke kamer heeft zicht op de zee, de tuin en een stuk Toscane.

STEFANO@STEFANOSCATA.COM

Er zijn hotels die je boekt omdat je nu eenmaal een bed nodig hebt om uit te rusten van je reisavonturen. En dan zijn er hotels waar je naartoe gaat, gewoon om er te zijn. Omdat ze voor even alles bieden wat je nodig hebt. Zoek je een glamoureuze schuilplaats, dan is **Il Pellicano** die plek. Van het station van Orbetello kom je eerst langs het typisch Italiaanse **Porto Ercole**, maar op **Monte Argentario** rijd je weg van de wereld. Eenmaal de poort door, is er de Méditerranée, de wilde natuur, het donkere terracotta van de architectuur en rozemarijn – de geur van Il Pellicano. In de tuinen van dit legendarische hotel zorgen hagen, bollen en in wolken gesnoeide versies van dit kruid ervoor dat het parfum je overal volgt. De heerlijke badproducten met rozemarijn helpen ook, natuurlijk.

MOEITELOZE ELEGANTIE

Sommige gasten zijn ingetogen en opgeruimd, maar als ik een hotelkamer binnenkom, wordt meteen elke hoek gekoloniseerd. Een jas op een stoel, een boek op het nachttafeltje, een dagcrème naast de wastafel, maar in Master Suite nr 30 vraagt dat om een inspanning. Rotanstoelen en een diepe sofa, een royale badkamer, een hemelbed met een elegante, vrolijke bloemenprint en een immens balkon: het duurt even voor ik deze ruimte rommelig krijg. ‘Heel Italiaans’, reageert een vriendin als ik haar een foto stuur, en ze heeft gelijk. Geen beige, minimalisme of bling, maar een mengeling van jarenzestigmeubilair, mooie stoffen van Pierre Frey, aquarellen aan de muur en marmer en kleurrijke tegels in de badkamer. ‘Geraffineerd maar niet pretentieus, tijdloos en ontspannen’, zo ▸

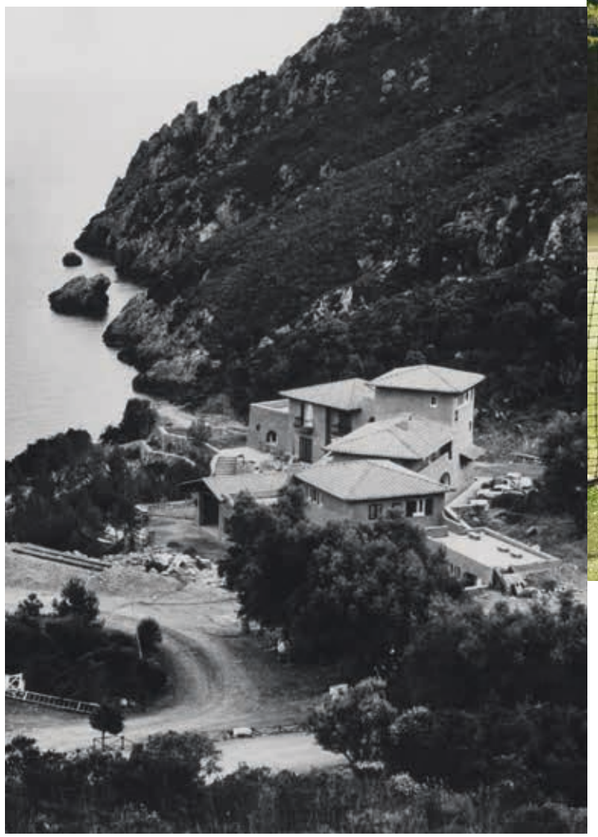
omschrijft creatief directeur en CEO **Marie-Louise Sciò** de stijl van Il Pellicano. ‘Een plek die meer aanvoelt als een chic zomerhuis dan als een hotel’, vertelt ze. ‘De interieurs hebben ook die balans: natuurlijke texturen, zachte kleuren, en gevuld met authentieke objecten en meubels die aanvoelen alsof ze door de jaren heen verzameld zijn. De stijl wortelt in emotie en herinneringen, want ik ben hier opgegroeid. Ik herinner me het mooie licht, de moeiteloze elegantie en de mensen die leven brachten op deze plek. Gesofistikeerd, maar compleet ontspannen. Die geest heeft het hotel vandaag nog, maar dan op een manier die past bij nu.’

LOGEREN IN EEN POSTKAART

Een standpunt, fenomenale service en dat op een unieke locatie, zo omschreef Marie-Louise Sciò de troeven van Il Pellicano bij de aankondiging van hun zesentwintigste plaats op **The World's 50 Best Hotels**-lijst. De Méditerranée is inderdaad een levend schilderij. Sommige mensen logeren graag midden in de actie, anderen verkiezen een plek om zich terug te trekken, en voor hen zijn er kamers in de cottages hoger op de berg. Maar bijna allemaal zien ze de zee. Zoals schrijver Robert Hughes zei na zijn verblijf: ‘Het is onvergetelijk, als logeren in een immense postkaart.’ De favoriete plek van Sciò is het terras van Bar all’Aperto. ‘Omwille van het adembenemende uitzicht op de zee en onze tuin, en natuurlijk ook om de geweldige cocktails.’ Als ik verder door de postkaart omlaag wandel, schuilt er achter elke wolk rozemarijn wel iets. Gezellige terrassen, de spa, de Pelliclub waar je een strand- of avondoutfit en collabs met Birkenstock, Monopoly en Highsnobiety vindt, Bar Roberto waar ze nog meer legendarische cocktails naar bekende gasten vernoemen, het iconische zwembad en dan de lift naar de Beach Club. Omarmd door rotsen is dit de Tyrreense Zee op haar meest pittoresk, en zelfs op een bewolkte dag is dit een heerlijke plek om jezelf een paar uur te parkeren.

'Luxe gaat niet over spullen. In een hotel cureer je een *zintuiglijke ervaring*: wat wil je dat je gasten eten of ruiken?'

CEO MARIE-LOUISE SCIÒ

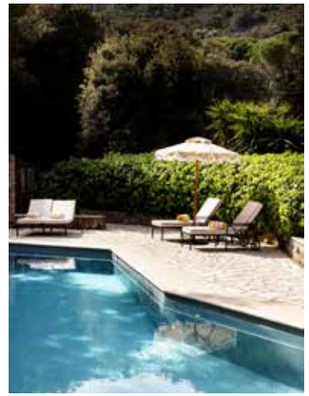
Boven: een chic zomerhuis om vrienden samen te brengen, dat was het plan van de Grahams.

Rechts: Marie-Louise Sciò groeide op in het hotel en bewaakt de Pelli-spirit met haar leven.

Aan de bar en het zwembad geniet je niet alleen van de geur van rozemarijn uit de tuin, maar je vindt het kruid ook in je cocktail.

Rechtsonder: Ted Kennedy in goed gezelschap.

De eigenaars zagen Il Pellicano eerder als een *private villa*, een plek waar ze vrienden zouden ontvangen en aan elkaar voorstellen

BEROEMDE GASTEN

Vanaf mijn balkon zie ik het roze Il Pelliciano-neonteken boven de ingang, waar het afgelopen jaar ook een even roze zestig naast prijkte. Het hotel vierde in juni zijn zestigste verjaardag. In 1964 kochten Brits piloot **Michael Graham** en zijn Amerikaanse vrouw **Patricia Daszel** dit steile stuk grond van de adelijke familie Borghese, die het al eeuwen bezat. Hij was avonturier en een geboren entertainer, zij chic, rijk en thuis in Hollywood. Ze hadden geen ervaring, maar Porto Ercole leek hun een goede plek voor een exclusief hotel, wegens sowieso al populair bij Amerikaanse schrijvers, filmmakers en kunstenaars. Jackie Kennedy kwam er op vakantie, de Nederlandse royals bouwden er een villa.
Als hoteliers vandaag mission-statements schrijven die rond gemeenschap draaien, krijgen ze pluimen en awards, maar Graham en Daszel bedachten het in 1965 al. Ze zagen Il Pellicano eerder als een private villa dan als een echt hotel, een plek waar ze vrienden zouden ontvangen en aan elkaar voorstellen. Een plek ook waar een feestje altijd op het punt stond te beginnen. Een van de investeerders was Magnum-fotograaf **John Swope**, maar ook Indiase maharadja’s en oliebaron- ▸

De Pelligrill en het Michelinrestaurant Il Pellicano bieden beide een fantastisch zeezicht.

Rechtsonder: barman Federico Morosi is pas de tweede barman van het hotel in zestig jaar tijd.

nen tastten in de buidel. Patricia stond in de keuken, Michael achter de bar, en de dag dat de Nederlandse **koningin Juliana** voor het eerst kwam lunchen, staakten de obers omdat ze meer loon wilden. De Grahams moesten in het begin ook de paparazzi verjagen, die zeer nieuwsgierig waren naar **Sophia Loren**, **John Lennon** en **Bing Crosby**. Deze gasten tipten de plek aan hun vrienden, en de reputatie groeide. **Aristotle Onassis** en **John Wayne** legden hun jacht voor anker in de baai en de Europese adel zat er aan de bar met kunstenaars en filmsterren. Industrieel **Roberto Sciò** kwam er voor het eerst in 1967 en kreeg van **Charlie Chaplin** de vraag om met zijn dochter te dansen, want die verveelde zich. Het hotel was exclusief en duur, maar verzamelde meteen vaste klanten die decennialang bleven komen. Sciò onder andere, die samen met zijn Amerikaanse echtgenote de cottage van Chaplin kocht. Toen de Grahams in 1979 beslisten om het hotel te verkopen omdat het niet echt winst opleverde, besloot hij om het over te nemen. 'Ik had een nachtmerrie dat iemand anders het zou kopen en verpesten', vertelt hij in interviews. De vibe bleef ontspannen, maar werd zo mogelijk nog glamoureuzer, want in de jaren tachtig brak het tijdperk van de Italiaanse modefamilies aan. **Valentino**, de Pucci's, de Fendi's en de Missoni's brachten in hun kielzog modellen als **Kate Moss** en fotografen als **Slim Aarons**, **Juergen Teller** en **Mario Testino** mee.

Marie-Louise, die architectuur studeerde in de VS, leidde in 2006 een volledi- ▸

'Dit is Toscaanse sushi', lacht de ober. Een vleugje *humor* blijkt het geheime ingrediënt van de Pelli-service

Boven: chef Michelino Gioia doet magische dingen met lokale producten.

Het zwembad was een van John Swopes favoriete plekken om foto's te maken.

'Is het de zee, het interieur, de energie van de gasten: er heerst een *ongedwongen glamour* die zeldzaam is'

JOURNALIST LAURA MAY TODD

ge restauratie van het hotel. Alles bleef Pellicano: chic en elegant, cool en internationaal, maar dan op zijn Italiaans. En ja, Il Pellicano – of 'Pelli' voor de vaste gasten – is niet alleen de naam van het hotel, maar ook een houding, misschien zelfs een levensstijl. Marie-Louise leidt haar Pelli sinds 2015. 'Ik begrijp het DNA: licht, speels en plezierig.' Luxe gaat niet over spullen, vindt ze. Het gaat om welk gevoel je de gasten wil geven. Wat wil je dat ze eten, wat wil je dat ze ruiken: in een hotel cureer je een zintuiglijke ervaring.' Sciò kiest de boeken in de bibliotheek, de tijdschriften in de bar, de muziek op de playlist en de uniformen van het personeel. Ze koestert ook de Pelli-symbolen: de wit-gele strandlakens, het Fornasetti-vogelbehang in het restaurant, de alomtegenwoordige pelikanen op prenten, in schilderijen en sculpturen, én de heerlijke Federico Morosi – pas de tweede barman in de lange geschiedenis van het hotel.

STERRENBORDJES

'Dit is Toscaanse sushi', lacht de ober als hij uitlegt wat er op mijn bord ligt. 'Rundertartaar op aardappel.' Het klinkt raar, maar blijkt heerlijk en het geeft aan dat de mensen in de keuken van chef **Michelino Gioia** hun werk ernstig nemen, maar niet zichzelf. Een vleugje humor blijkt het geheime ingrediënt van de Pelli-service.

Gioia haalde in 2018 al een Michelinster, toen hij nog chef was in een ander hotel van de groep, La Posta Vecchia, en staat hier vijf jaar aan het fornuis. Zijn Percorso Gioia-menu is een heerlijke wandeling, waarbij elke gang minstens een memorabele smaakervaring ▸

Links: Josie Chaplin, op het terras van de Chaplins privé-cottage.

Onder: bijna elke kamer heeft een terras, voor wie van het uitzicht wil genieten. De charme van de kamers is dat ze uitgesproken Italiaans zijn, weg van de drukte van het zwembad en de Beach Club.

oplevert. Eendentartaar, parmezaansaus, een gefrituurde mossel, kappertjes in het bessendessert: niet voor niets noemt Michelin hem een tovenaar met texturen. Als op mijn tweede avond tijdens het diner de wind zo fel opsteekt dat de kruiden van mijn tonijntartaar waaien, trekken alle gasten naar binnen. Maar mijn magistrale *cotoletta* is al geserveerd, dus blijf ik zitten. Pas als ik opkijk van mijn bord, zie ik dat alle vuurkorven van het terras om mij heen gezet zijn, zodat ik in een warme cocon geniet van het ondertussen best heftige natuurgeweld. Als ik twijfel of ik nog voor een dessert ga, komt de suggestie om die op mijn kamer te serveren. Drie bolletjes Italiaanse *gelato*, in een gebloemd hemelbed, bij mijn favoriete tv-programma: ik ga bijna zweven van tevredenheid.

THE CHOSEN FEW

De volgende ochtend is de wind gaan liggen. Roerend in mijn cappuccino, valt het op hoeveel vogelgezang ik hoor. Zelfs de ober maakt er een opmerking over. Dat ze geen muziek in de restaurants spelen, legt hij uit, want wie heeft er muziek nodig als je de geluiden van de natuur hebt.

Het hotel nodigt elk jaar een auteur uit voor een residentie van een week, dit jaar was dat journalist **Laura May Todd**, die onder meer voor *Wallpaper* schrijft. ‘Het team leren kennen, gaf me veel inspiratie’, vertelt ze. ‘Vooral barman **Federico Morosi** verbaasde me. De zorg en aandacht die naar elk detail gaan, zijn opmerkelijk. Er wordt oprecht geprobeerd om elke gast een persoonlijke, perfecte ervaring te geven. ▸

Het idee van de *jetset* leeft vandaag niet meer, maar hier kun je je even inbeelden dat je er deel van uitmaakt

Als er buiten iets te veel wind is, kun je gaan schuilen bij het haardvuur in de bar.

PRAKTISCH

- Il Pellicano zit in Porto Ercole, op Monte Argentario, een schiereiland voor Toscane, ongeveer halfweg Rome en Pisa. Vlieg je op Rome, dan ben je er op twee uur met de auto of tweeënhalf uur met de trein.
- Open van Pasen tot eind oktober. Kamers: vanaf 600 euro in het laagseizoen en 1120 euro in het hoogseizoen.
- Je logeert ietwat weg van de wereld, maar er zijn twee restaurants. Pelligrill serveert Italiaanse klassiekers, sterrenrestaurant Il Pellicano een menu vanaf 175 euro.
- PELLICANOHOTELS.COM

Misschien komt het door het uitzicht op de Middellandse Zee, de charme van de interieurs – als een tijdscapsule, of gewoon de energie van de gasten, maar deze plek heeft een ongedwongen glamour die zeldzaam is.'

Het is hier inderdaad heerlijk mensenkijken, ook op papier. Op de piano in de bar ligt het fotoalbum van fotograaf John Swope dat duidelijk al vaak doorbladerd is. Het hotel als bouwwerf, de eerste gasten... De oudere foto's suggereren tijden waarin onbeschermd zonnebaden, sloten alcohol en kettingroken deel uitmaakten van de Pellicano-fun. En ook al zijn die specifieke gewoonten nu grotendeels verleden tijd, die ongegeneerde sfeer hangt hier nog altijd. Het idee van de jetset, de welstellende, mooie mensen die de wereld rondreisden toen dat nog het privilege was van de happy few, leeft vandaag niet meer, maar hier kun je je even inbeelden dat het nog bestaat en dat jij er deel van uitmaakt. '*A golden summer camp for a chosen few*', zo omschrijft Amerikaans journalist **Bob Colacello** deze plek in het fotoboek dat in 2011 uitkwam. Ja, Il Pellicano wentelt zich met veel gusto in zijn eigen mythe, maar doet dat gelukkig zonder nostalgie. Niet: vroeger was het beter. Wel: hier hebben mensen al zestig jaar plezier, en het is hier nog altijd geweldig.

EIGEN WERELD

Op een plek als deze dreigt een *m'as-tu-vu*-effect, maar dat valt goed mee. In Bar all'Aperto verbroederen de gasten tijdens het aperitief, aan de ontbijttafel wordt een tennismatch geregeld, en in mijn ligstoel aan zee hoor ik twee gasten achter mij bediscussiëren waarom ze al hun plannen voor uitstappen in de buurt hebben geschrapt. 'Ik wil hier gewoon niet weg.' Een bezoekje aan Porto Ercole, een wijnproeverij in de heuvels van Maremma, een dagje **Siena** of **Orvieto**, een fietstocht over Monte Argentario of een boottochtje naar de Grotta Azzurra met de Pelli-boot: uiteraard kun je uitstappen maken, als je dat wil. Maar deze plek heeft een soort magnetisme dat mensen ter plekke houdt, zo blijkt.

Wie toch weg moet, neemt graag een stukje Pellicano mee. Ook al wordt er nog amper gerookt, de iconische wit-groene asbak is het best verkopende item in de Pelliclub. Ook de Frettelakens met het hotellogo zijn populair. Het cliché dat veel luxehotels gebruiken is: we zijn je *home away from home*. Maar zo ziet Sciò het niet. 'Dit is een plek om naar te ontsnappen, want soms wil je je leven van elke dag gewoon achter je laten. Ons hotel is een andere dimensie, een andere wereld. Elke keer als ik de Pelli verlaat, voelt het alsof ik de deur van die andere wereld dichtdoe, en elke keer denk ik: misschien mis ik straks wel iets fabuleus.'